

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΠΕΠΛΟ ΣΙΩΠΗΣ

STUART NEVILLE

Με φόντο το Μπέλφαστ, ο Neville μάς προσφέρει
το καλύτερο μυθιστόρημά του έως σήμερα.

SUNDAY MIRROR

ΔΕΣΜΟΙ
ΑΙΜΑΤΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Όταν η Πόλα Κάνιγγαμ έμαθε τα νέα για την αποφυλάκιση του νεαρού, ήξερε ότι η υπόθεση θα κατέληγε σ' εκείνη. Έτσι δεν εξεπλήγη όταν ο Έντουαρντ Χιουζ την κάλεσε να της μιλήσει. Ο φάκελος την περίμενε πάνω στο γραφείο του αφεντικού – ένας σωρός από αναφορές, εκτιμήσεις και αξιολογήσεις. Της ερχόταν να αρχίσει τις βλαστήμιες.

Η κίνηση στο κέντρο της πόλης βούιζε κάτω από το παράθυρο του Χιουζ, κορναρίσματα, κάποιος που σφύριζε για να σταματήσει ένα ταξί. Φυλλομέτρησε τις σελίδες καθώς ο Χιουζ δάγκωνε ένα στιλό στην άλλη πλευρά του γραφείου.

Πάνω πάνω υπήρχε μία μόνο φωτογραφία του Κίαρν Ντιβάιν: ανέκφραστος, κενό βλέμμα, ένα μικρό αγόρι που 'χε χαθεί από καιρό.

Την ίδια φωτογραφία είχαν χρησιμοποιήσει στην κυριακάτικη σκανδαλοθηρική εφημερίδα που είχε διαβάσει το Σαββατοκύριακο. ΜΑΘΗΤΗΣ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΖΕΤΑΙ, ο πηχυαίος τίτλος πάνω από ένα άρθρο που έπιανε τη μισή σελίδα.

Μόλις το είδε, ήξερε. Απλώς το ήξερε.

«Υπάρχει τρόπος να το αποφύγω;» ρώτησε.

Ο Χιουζ κούνησε το κεφάλι του πέρα δώθε. «Κανέννας. Ο μικρός χρειάζεται την πείρα σου».

«Και ο Τέρι Γκράιμς;»

«Ο Τέρι είναι απασχολημένος. Δική σου υπόθεση είναι, πάει και τελείωσε. Μπορείς να τον χειριστείς. Ήταν τύπος και υπογραμμός στις προσωρινές του αποφυλακίσεις. Ο Τομ Γουίτλι στον ξενώνα λέει ότι δεν ενόχλησε άνθρωπο όταν έμεινε εκεί».

Ο νεαρός πραγματοποιούσε εξόδους συνοδευόμενος από έναν κοινωνικό λειτουργό. Βόλτες για ψώνια, γεύμα στα McDonald's, περίπατος στο πάρκο. Στο τέλος, του επέτρεψαν να μείνει ένα βράδυ στον ξενώνα κοντά στον Σέντφιλντ Ρόουντ, στα νότια της πόλης.

Τον φαντάστηκε να κάθεται στο μικρό, καθαρό δωμάτιο και να μετρά πιθανόν νομίσματα στην παλάμη του, προσπαθώντας να κατανοήσει τις απλές πράξεις που οι άλλοι θεωρούσαν αυτονόητες. Να πάει στο ταμείο ενός μαγαζιού, να ζητήσει αυτό που θέλει, να πει παρακαλώ κι ευχαριστώ.

Η Κάνιγχαμ θυμήθηκε όταν είχε πάει σε ένα πρακτορείο Τύπου με έναν ισοβίτη ονόματι Μπράιαν. Εκείνος είχε μουρμουρίσει ένα «πακετάκι μέντες, παρακαλώ». Ο μαγαζάτορας είχε αφήσει τις καραμέλες στον πάγκο. Ο Μπράιαν που είχε στραγγαλίσει την κοπέλα του μετά από κραιπάλη το άρπαξε, πέταξε ένα εικοσάλιρο και βγήκε από το μαγαζί.

Όταν η Κάνιγχαμ τον πρόλαβε, τον ρώτησε γιατί έφυγε χωρίς να πάρει τα ρέστα του.

Ο Μπράιαν στάθηκε στο πεζοδρόμιο, έδιωξε τα δάκρυα ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του κι είπε «Δεν ξέρω πόσο κάνουν».

Είναι δυνατόν να βγάλεις έναν άνθρωπο από τον κόσμο για χρόνια, να τον ξαναπετάξεις μέσα και να περιμένεις να πιάσει το νήμα από εκεί που το άφησε; Δεν λειτουργεί έτσι το πράγμα. Θα χαθεί. Και για τον Κιάρρον Ντιβάν δεν θα ίσχυε κάτι διαφορετικό.

Η Κάνιγχαμ είχε μπει στην Υπηρεσία Επιτήρησης Αναστολών

πριν από δώδεκα χρόνια, όχι πολύ καιρό αφότου τελείωσε το μεταπτυχιακό της στην κλινική ψυχολογία. Ως μεταπτυχιακή φοιτήτρια, τα καλοκαίρια δούλευε στις πτέρυγες ψυχιατρικών μονάδων κι ύστερα είχε περάσει έναν χρόνο στη φυλακή Μαγκάμπερι, κάνοντας συμβουλευτική στους κρατούμενους. Εκείνη την εποχή είχε μάθει πράγματα που θα την ακολουθούσαν μέχρι να αφήσει την τελευταία της πνοή, όπως το φοβερό τίμημα της βίας και το πόσο ανεπαρκώς αντιμετώπιζε το σύστημα όσους την προκαλούσαν.

Στα δώδεκα αυτά χρόνια, η Κάνιγχαμ δεν ήταν σίγουρη αν είχε καταφέρει να προσφέρει. Ξεφύσηξε κι ευχήθηκε να είχε ένα τσιγάρο. «Εντάξει» είπε. «Πότε αποφυλακίζεται;»

«Την Τετάρτη. Έχεις μια βδομάδα να προετοιμαστείς».

«Χριστέ μου, πώς να προετοιμαστώ για κάτι τέτοιο;»

Ο Χιουζ ακούμπησε τους πήχεις των χεριών του στο γραφείο. «Με μεγάλη επιμέλεια».

Η Κάνιγχαμ τον κοίταξε κλεφτά πάνω από τον ανοιχτό φάκελο. Ο Έντουαρντ Χιουζ πίστευε ότι είχε πάρει το σοβαρό του ύφος, αλλά έμοιαζε μάλλον με καθωσπρέπει προϊσταμένη. Ήταν μεγαλόσωμος, αλλά είχε όψη μαθητή κι όχι άντρα σε προχωρημένη μέση ηλικία.

«Και ο αδελφός;» ρώτησε η Κάνιγχαμ.

«Ο Τόμας; Δεν έχει μπλεξίματα αφότου αποφυλακίστηκε. Δεν είναι υπό επιτήρηση πλέον».

Η εφημερίδα είχε επίσης μια φωτογραφία του Τόμας Ντιβάν, μικρότερη από εκείνη του Κίαρον, κρυμμένη στη δεύτερη σελίδα. Μεγαλύτερος, πιο αδύνατος, πιο μελαχρινός. Όμορφος, σαν τον αδελφό του, αλλά με πιο σκληρά, αδρά χαρακτηριστικά.

Μια εικόνα πέρασε φευγαλέα από το μυαλό της: Τα αγόρια να οδηγούνται στην πλαϊνή είσοδο του δικαστηρίου, με κουβέρτες πάνω από τα κεφάλια τους, ένστολοι να τα κρατάνε από το

χέρι και να ακολουθούν οι αστυνομικοί στους οποίους ομολόγησαν, δυνατά φλας, κραυγές μίσους από τους περαστικούς.

Κανείς δεν ήξερε τα ονόματα των αγοριών τότε, ο Τύπος είχε λάβει εντολή να μην τα αποκαλύψει.

«Δεν ζήτησε εντολή Μέρι Μπελ;» ρώτησε η Κάνιγγαμ. Η εντολή Μέρι Μπελ πήρε το όνομά της από μια μικρή Αγγλίδα, η οποία έκανε δύο ακατονόμαστα πράγματα σχεδόν πριν από μισό αιώνα, και αυτό συνεπαγόταν ότι έπρεπε να της δοθεί νέα ταυτότητα, μια ζωή γεμάτη μυστικά.

«Ο Τόμας το προσπάθησε» είπε ο Χιουζ. «Ο δικαστής το απέρριψε. Δεν θεώρησε ότι απειλούνταν αρκετά».

Τα ονόματα είχαν εμφανιστεί στις εφημερίδες εδώ και ενάμιση χρόνο, όταν ο Κίαρον έκλεισε τα δεκαοχτώ. Η ελάχιστη ποινή των έξι ετών είχε λήξει, αλλά συνέχισε να κρατείται κατόπιν αιτήματος του υπουργείου. Οι τοπικοί δημοσιογράφοι του Μπέλφαστ περίμεναν πώς και πώς την αποφυλάκιση, μάζευαν χολή και οργή. Οι πολιτικοί προέβαιναν σε συγκρατημένες δηλώσεις και δεν έπαιρναν θέση.

«Ο Θεός μαζί του» ψιθύρισε η Κάνιγγαμ.

Δεν ήθελε να το πει φωναχτά και κοίταξε τον Χιουζ, περιμένοντας να την επιπλήξει.

«Ο Θεός μαζί σας» είπε εκείνος.

Η ανακρίτρια αρχιεπιθεωρήτρια Σερίνα Φλάναγκαν έβαλε τον κωδικό της και μπήκε στα έγκατα του τμήματος. Ένα περιφραγμένο συγκρότημα από κτίρια με κόκκινα τούβλα και μικρά παράθυρα, ένα φρούριο στην καρδιά του Λίσμπερν, χτισμένο για να τους προστατεύει από σφαίρες και βόμβες. Η Φλάναγκαν απέφυγε όλα τα βλέμματα, απέστρεψε τα μάτια της καθώς ανέβαινε στον δεύτερο όροφο και το γραφείο που είχε να δει τέσσερις μήνες. Ψίθυροι την ακολουθούσαν στους διαδρόμους και στις σκάλες.

«Κυρία αρχιεπιθεωρήτρια» φώναξε κάποιος.

Η Φλάναγκαν έκανε πως δεν άκουσε, συνέχισε να περπατάει, η πόρτα της απείχε μόλις μερικά μέτρα.

«Κυρία αρχιεπιθεωρήτρια».

Σταμάτησε, βλαστήμησε αθόρυβα και γύρισε.

Ο ανακριτής επιθεωρητής Τζον Χόι, με έναν καφέ στο ένα χέρι, έναν πάκο χαρτιά στο άλλο. Η Φλάναγκαν του χαμογέλασε και έγνεψε.

«Χαίρομαι που επανήλθατε» είπε καθώς πλησίασε. «Πώς είστε;»

«Όχι κι άσχημα» είπε. «Ανυπομονώ να πιάσω δουλειά».

«Ξαναβγήκαν τα μαλλιά σας, βλέπω».

Η Φλάναγκαν είχε γυρίσει για να φύγει, αλλά τα λόγια του την έκαναν να σταματήσει. «Ορίστε;»

«Από τη θεραπεία». Σήκωσε ψηλά τον καφέ του, δείχνοντας με το ένα δάχτυλο το κεφάλι της. Του έπεσαν τα μούτρα. «Α. Περούκα είναι;»

Η Φλάναγκαν πήρε μια ανάσα. Του χαμογέλασε υπομονετικά. «Δεν έκανα χημειοθεραπεία» είπε. «Μόνο ακτινοθεραπεία, κι έτσι δεν έχασα τα μαλλιά μου».

«Α» έκανε. «Α, ωραία. Αναρωτιόμουν αν θα ξαναφτιάξετε την ομάδα σας;»

«Ναι» είπε. «Μόλις ενημερωθώ και δω ποιος είναι ακόμη διαθέσιμος».

«Θα ήθελα να με έχετε στα υπόψη» είπε ο Χόι. «Για να ξέρετε. Αν χρειάζεστε ανθρώπους».

«Θα σε έχω υπόψη» είπε. «Ευχαριστώ».

Η Φλάναγκαν έκανε μεταβολή, τον άφησε εκεί και πήγε προς το γραφείο της. Μπήκε μέσα, έκλεισε την πόρτα και έγειρε πάνω της.

Αν εξαιρούσες την ηλιθιότητα και την έλλειψη τακτ του Χόι, δεν ήταν και τόσο άσχημα. Επί βδομάδες ολόκληρες έτρεμε την επιστροφή. Τα βλέμματα οίκτου. Τις εκφράσεις συμπόνιας. Θα υπήρχαν, αυτό ήταν σίγουρο, αλλά ένωθε ότι ίσως να μπορούσε να αντιδρά τουλάχιστον με χάρη. Έξι βδομάδες μετά το χειρουργείο, ήταν στο σουπερμάρκετ και κοίταζε τα καρβέλια. Κατά λάθος χτύπησε με το καρότσι της κάποιον, γύρισε να ζητήσει συγγνώμη και αναγνώρισε μια συνάδελφο του άντρα της. Χέδερ Φόιλ την έλεγαν, καθηγήτρια μαθηματικών. Είχε στυλώσει το βλέμμα της πάνω στη Φλάναγκαν, με τα μάτια και το στόμα ορθάνοιχτα, προσπαθώντας ολοφάνερα να βρει κάτι να πει.

«Για όνομα του Θεού, δεν πέθανα» είπε η Φλάναγκαν κι έσπρωξε το καρότσι της προς τα ταμεία, με το πρόσωπό της να καίει από οργή και το στομάχι της να έχει γίνει κόμπος, καθώς το είχε ήδη μετανιώσει.

Αργότερα τηλεφώνησε στη Χέδερ για να ζητήσει συγγνώμη, πάλεψε με τα «ούτε να το σκέφτεσαι» και προσπάθησε να της εξηγήσει παρά τη συγκαταβατική αντιμετώπιση. Ακόμα και τότε, αν και ήξερε ότι είχε τελείως άδικο και ότι η Χέδερ Φόιλ ήταν απλώς ένας καλός άνθρωπος, η Φλάνναγκαν αναγκάστηκε να καταπνίξει τον θυμό της. Μέχρι τη διάγνωση του καρκίνου στο στήθος δεν είχε βιώσει ποτέ τον οίκτο των άλλων, και ήταν πιο δυσάρεστο απ' όσο μπορούσε να φανταστεί.

Μέχρι στιγμής, το 'χε κάνει μόνο ο Χόι, με τα αδέξια λόγια του και τη δήθεν συμπόνια του, καθώς προσπαθούσε να την καλοπιιάσει. Αυτό το άντεχε. Θα ακολουθούσαν κι άλλα, και θα χαμογελούσε και θα έλεγε, καλά είμαι, ευχαριστώ, και μετά θα ρωτούσε τον άλλον από ευγένεια πώς ήταν και σίγουρα δεν θα του ούρλιαζε να το βουλώσει και να την αφήσει ήσυχη να συνεχίσει τη ζωή της.

Το γραφείο της Φλάνναγκαν ήταν τόσο σκοτεινό όσο το θυμόταν, καθώς το φως του ήλιου εξασθένιζε από το φιμέ τζάμι σε ένα παράθυρο τόσο μικρό που δεν χρησίμευε ιδιαίτερα. Και είχε και ζέστη. Διέσχισε το δωμάτιο, άνοιξε τελείως το παράθυρο, δηλαδή πέντε έξι πόντους. Για τη δική της προστασία, θα έλεγαν οι ανώτεροί της. Απόξω το κτίριο έμοιαζε με μικρή φυλακή και συχνά είχες αυτή την αίσθηση και μέσα. Πίσω από τις στέγες, έβλεπε τους πυργίσκους της Κράιστ Τσερτς. Η Φλάνναγκαν θεωρούσε τον εαυτό της τυχερό. Οι περισσότεροι σ' αυτό το τμήμα έβλεπαν τοίχους και συρματοπλέγματα.

Έβγαλε το σακάκι της, το κρέμασε στην πλάτη της καρέκλας και κάθισε. Η ησυχία του χώρου τη βάραινε, μια σωματική αίσθηση, λες και η σιωπή έκανε τον αέρα πιο βαρύ.

Τρεις κορνιζαρισμένες φωτογραφίες στο γραφείο της, πορτρέτα των παιδιών της και άλλη μία όλης της οικογένειας. Αυ-

τές οι φρικτές στημένες εικόνες που αντιπαθούσε, αλλά ο Άλιστερ επέμενε. Την τελευταία φορά που έφυγε από το γραφείο, τις είχε αναποδογυρίσει. Για να μη σκονίζονται, είχε πει στον εαυτό της, αλλά ένα κομμάτι της πίστευε ότι το έκανε για να προφυλάξει την οικογένειά της απ' ό,τι γινόταν εδώ.

Η Φλάναγκαν τις σήκωσε και ξαφνιάστηκε από το πόσο μικροί φαίνονταν η Ρουθ και ο Ιλάι, πόσο είχαν αλλάξει, κι ένωσε μια παράξενη θλίψη για το μικρότερο παιδί που είχαν αφήσει πίσω τους σ' αυτές τις εικόνες.

Ένα χτύπημα στην πόρτα ξαφνικά την έκανε να πεταχτεί. «Περάστε» είπε ξεφυσώντας.

Ο ανακριτής διευθυντής Στίβεν Πέρντι άνοιξε την πόρτα. Ήταν ένας γεροδεμένος άντρας με γυαλιά και πυκνά μαύρα μαλλιά που κάποιοι υποψιάζονταν ότι ήταν περούκα. Η Φλάναγκαν τα είχε περιεργαστεί απ' όσο πιο κοντά μπορούσε και δεν βρήκε αποδείξεις που να στήριζαν τον ισχυρισμό, αν και υποψιαζόταν ότι τα έβαφε.

«Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω» είπε. «Πώς είσαι;»

«Καλά, σας ευχαριστώ» είπε ελπίζοντας να μην της ζητήσει να το αναλύσει.

Ο ανακριτής διευθυντής δεν ήταν ανόητος σαν τον Χόι. Δεν είχε βέβαια συναισθηματική νοημοσύνη, δυσκολευόταν στις χαλαρές συζητήσεις, αλλά δεν ήταν ηλίθιος. Ήξερε ότι δεν έπρεπε να την πιέσει να μιλήσει για την ασθένειά της.

«Ωραία, ωραία» είπε.

Του έδειξε την καρέκλα μπροστά στο γραφείο της και κάθισε κι εκείνη. «Όχι, δεν θα μείνω». Στάθηκε για λίγο, νιώθοντας άβολα, σαν ποντικός ανάμεσα σε αγέλη με γάτες.

Ήταν στο χέρι της Φλάναγκαν να τον ελευθερώσει. «Τι θα θέλατε;»

«Α, κατά πρώτον ήθελα να σε καλωσορίσω». Έσκυψε το

κεφάλι του και έκανε μια κίνηση υπόκλισης με το χέρι του. «Και να σου δώσω λίγη δουλειά για να ξεκινήσεις».

Η Φλάναγκαν είχε προσέξει τον φάκελο που κρατούσε πα-
ραμάσχαλα όταν μπήκε μέσα. Άφησε τον καφέ φάκελο στο
γραφείο και τον χτύπησε με τον δείκτη του.

«Μας το έστειλαν από τον Β Τομέα. Ξέρεις ότι ο αρχιεπι-
θεωρητής Τόμσον βγαίνει στη σύνταξη σε λίγες εβδομάδες;
Αφήνει πολλές εκκρεμείς υποθέσεις. Μεταξύ μας, η Ομάδα
Μειζόνων Ερευνών που είχε σχηματίσει έχει γίνει λίγο μπάχα-
λο. Αυτές είναι οι εκκρεμότητες από τις τελευταίες υποθέσεις
που δεν έχουν διεκπεραιωθεί. Ο αναπληρωτής αρχηγός θέλει να
τις κοιτάξεις, να δεις τι αξίζει να συνεχίσουμε, τι είναι καλύτε-
ρα να αφήσουμε, τέτοια πράγματα. Σκέφτηκε ότι μπορεί να σε
κρατούσε απασχολημένη όσο θα προσαρμοζόσουν. Αν χρειάζε-
σαι βοήθεια, μπορώ να σου δώσω μερικούς αστυφύλακες. Υπάρ-
χει και μια καινούργια αρχιφύλακας, η Μπάλανταϊν, πολύ ικα-
νή. Τώρα που ο Κάλβιν μάς εγκατέλειψε, θα ήταν μια καλή
αρχή για μια νέα ομάδα».

Ο αρχιφύλακας Κάλβιν ήταν ο βοηθός της Φλάναγκαν στη
δική της Ομάδα Μειζόνων Ερευνών. Είχε τραυματιστεί στον
ώμο, προτού η Φλάναγκαν πάρει αναρρωτική για το χειρουργείο,
και αυτό του ήταν αρκετό. Η Αστυνομική Ομοσπονδία τον βοή-
θησε να βγάλει αναπηρική σύνταξη, και εκείνος έφυγε.

«Δεν φαντάζομαι να θέλει η Μπάλανταϊν να ξεκινήσει με τη
χαρτούρα σου» είπε ο Πέρντι «αλλά όλοι πρέπει να το κάνου-
με μερικές φορές».

Η Φλάναγκαν ένιωσε ένα βάρος. Ένας φάκελος γεμάτος
φευτοδουλειές και αγγαρείες, να μαζεύει τα αμάξευτα κάποιου
άλλου.

Ο Πέρντι είδε την απογοήτευση στο πρόσωπό της. «Έλα
τώρα» είπε. «Είσαι εκτός δράσης εδώ και βδομάδες. Δεν μπο-

ρεί, με το που επέστρεψες, να περιμένεις ότι θα αναλάβεις μια μεγάλη υπόθεση. Θα περάσουν μήνες ή και παραπάνω μέχρι να συστήσεις εκ νέου μια σωστή ομάδα. Δεν μπορώ να σε έχω να κάθεται τόσο καιρό».

Έδειξε τον φάκελο. «Το ξέρω, αλλά αυτό...»

Ο Πέρντι την κοίταξε με το πιο αυστηρό του βλέμμα, το οποίο επιφύλασσε για τους πιο χαμηλόβαθμους. «Δεν είναι συναρπαστική δουλειά, το ξέρω, αλλά υπάρχουν θύματα σ' αυτές τις σελίδες που εξακολουθούν να χρειάζονται κάποιον να μιλήσει για λογαριασμό τους».

«Φυσικά» είπε η Φλάνναγκαν νιώθοντας σαν μαλωμένο παιδί. «Έχετε δίκιο. Θα πιάσω αμέσως δουλειά».

Ο Πέρντι έγνεψε και είπε «Σε αφήνω τότε». Κοντοστάθηκε στην πόρτα. «Α, ήθελα να σου πω. Άκουσες για τον μικρό Ντιβάιν;»

«Ότι αποφυλακίζεται, ναι».

«Την Τετάρτη» είπε ο Πέρντι.

«Τόσο σύντομα;»

«Υποτίθεται ότι δεν το ξέρω. Το κρατάνε μυστικό για να μην τον κυνηγήσει ο Τύπος. Την προηγούμενη βδομάδα μας τηλεφώνησε η επιτηρήτρια αναστολής που τον ανέλαβε. Θέλει να σου μιλήσει. Της είπα να περάσει σήμερα, αργά το πρωί. Εντάξει;»

Θυμόταν τον Κίαρον Ντιβάιν, παιδί τότε, νεαρός άντρας τώρα. Είχαν περάσει πάνω από εφτά χρόνια από τότε που καθόταν απέναντί της στο τραπέζι στην αίθουσα ανακρίσεων, με τα πρώτα αμήχανα σημάδια της εφηβείας. Ήταν η μόνη στην οποία είχε μιλήσει. Την προσφώνουσε με το μικρό της όνομα. Ακόμα κι όταν ομολόγησε, δυσκολευόταν να φανταστεί εκείνο το αγοράκι να κάνει κάτι τόσο φρικτό.

Είχε εκφράσει τις αμφιβολίες της, αλλά είχε ομολογήσει, και αυτό ήταν αρκετό.

Ο Κίαρον τής είχε γράψει ένα γράμμα, αφότου εκείνος και ο αδελφός του καταδικάστηκαν. Της το έστειλε στο τμήμα. Είχε κοκκινίσει όταν το διάβασε. Ακόμη το είχε φυλαγμένο στο πίσω μέρος ενός συρταριού στο υπνοδωμάτιό της, παρόλο που έπρεπε να το είχε καταστρέψει.

«Εντάξει» είπε η Φλάναγκαν.

«Ωραία. Ας ελπίσουμε να μην μπλέξει».

Όταν ο Πέρντι βγήκε έξω κι έκλεισε την πόρτα, η Φλάναγκαν έφερε στον νου της τα λεπτά δάχτυλα του Κίαρον Ντιβάνιν, τα μικρά κοφίματα στο δέρμα του. Έδιωξε την εικόνα από το μυαλό της και άνοιξε τον φάκελο μπροστά της.

Η Φλάναγκαν συνάντησε την Πόλα Κάνιγγαμ στην υποδοχή στις έντεκα και είκοσι πέντε. Ύψος λίγο άνω του μετρίου, λεπτή αλλά όχι κοκαλιάρια, ίσως μια δεκαετία μικρότερη από τη Φλάναγκαν. Επαγγελματική συμπεριφορά. Κόφ' το, σκέφτηκε η Φλάναγκαν. Για κάθε άνθρωπο που γνώριζε σχημάτιζε τέτοιες βιαστικές κρίσεις, σαν να ήταν ύποπτοι σε κάποια έρευνα για την οποία ήξερε μόνο εκείνη.

Έριξε μια πρόχειρη ματιά στην ταυτότητα της Κάνιγγαμ, έγνεψε και της έδωσε το χέρι της. Αντάλλαξαν χειραψία.

«Ευχαριστώ που με δεχτήκατε» είπε η Κάνιγγαμ. «Ξέρω ότι μόλις επιστρέψατε στη δουλειά. Σίγουρα θα έχουν μαζευτεί πολλά».

«Παραδόξως λίγα» είπε η Φλάναγκαν. «Πάμε στο γραφείο μου;»

«Βεβαίως».

Έμειναν αμίλητες όσο η Φλάναγκαν οδηγούσε την Κάνιγγαμ πίσω από τις κλειδωμένες πόρτες στο γραφείο της. Η Κάνιγγαμ κάθισε και η Φλάναγκαν βολεύτηκε απέναντί της.

Η Κάνιγχαμ σήκωσε το βλέμμα στο παράθυρο πίσω από τον ώμο της Φλάναγκαν. «Δεν σας πιάνει κλειστοφοβία εδώ μέσα; Τόσο λίγο φως».

«Το συνηθίζει κανείς μετά από λίγο» είπε η Φλάναγκαν. «Θέλατε να μιλήσουμε».

«Ναι» είπε η Κάνιγχαμ, βγάζοντας ένα σημειωματάριο και ένα στιλό από την τσάντα της. «Για τον Κίαρον Ντιβάν».

Σημειωματάριο moleskine. Στιλό parker. Καλής ποιότητας, αλλά όχι φανταχτερά. Λειτουργικά. Σεμνά παπούτσια με μικρό τακούνι. Όχι πολλά κοσμήματα, ελαφρύ μακιγιάζ. Α, κόφ' το, σκέφτηκε ξανά η Φλάναγκαν.

«Τι θέλετε να μάθετε;» ρώτησε.

Η Κάνιγχαμ άνοιξε το σημειωματάριο και ετοίμασε το στιλό. «Είδα ότι εσείς κάνατε τις περισσότερες ανακρίσεις με τον Κίαρον».

«Σωστά. Μπορείτε να βρείτε τις απομαγνητοφωνήσεις που υποβλήθηκαν από την εισαγγελία».

«Ναι, τις έχω. Αλλά ήθελα τις δικές σας εικόνες. Τι νιώσατε για εκείνον;»

Η Φλάναγκαν απέστρεψε το βλέμμα, ελπίζοντας να μη φάνηκε η αμηχανία της. Περιεργάστηκε την ανάστροφη του αριστερού χεριού της. Τη βέρα της και το δαχτυλίδι του αρραβώνα. Τη μικρή ουλή από τότε που, παιδί ακόμη, είχε προσπαθήσει να συρθεί κάτω από ένα συρματοπλεγμα στο χωράφι, πίσω από το σπίτι του παππού της, για να δει το πόνι με τη σακουλιασμένη κοιλιά και το μπλεγμένο τρίχωμα.

«Η πρώτη μου εικόνα» είπε η Φλάναγκαν. «Η πρώτη μου εικόνα ήταν το αίμα στον τοίχο».

**ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ (2015)
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ *NEW YORK TIMES*,
ΤΟΥΣ *LOS ANGELES TIMES*, ΤΟΥΣ *IRISH TIMES***

Εφτά χρόνια πριν, ο δωδεκάχρονος τότε Κίaron Ντιβάνιν έγινε πρωτοσέλιδο στις εφημερίδες, καθώς ομολόγησε τη συγγνή δολοφονία του ανάδοχου κηδεμόνα του. Χάρη στην κατάθεσή του, η ποιή του μεγαλύτερου αδερφού του Τόμας, που επίσης βρέθηκε στη σκηνή του εγκλήματος, βουτηγμένος στο αίμα, μειώθηκε. Αλλά η αρχιεπιθεωρήτρια Σερίνα Φλάναγκαν, η μοναδική αστυνομικός που μπόρεσε να πείσει τον φοβισμένο Κίaron να μιλήσει, έχει διατηρήσει τις αμφιβολίες της σχετικά με την ομολογία του όλα αυτά τα χρόνια.

Η αποφυλάκιση του Κίaron σημαίνει πλέον πολλά πράγματα: την επανένωση με τον αδερφό του Τόμας, που εξακολουθεί να ασκεί επικίνδυνη επιρροή στον μικρό του αδερφό· την πυροδότηση μιας φονικής αλυσίδας, καθώς ο γιος του θύματος έχει ορκιστεί να εκδικηθεί τον φόνο του πατέρα του, και πολλά προβλήματα για την επιτηρήτρια αναστολής του Κίaron.

Στο μεταξύ, η Σερίνα Φλάναγκαν έχει μόλις επιστρέψει στην ενεργό δράση έπειτα από τη μάχη που έδωσε με τον καρκίνο του μαστού και δεν έχει να αντιμετωπίσει μόνο ένα βουνό από ανοιχτές υποθέσεις αλλά και τα γεμάτα λύπηση βλέμματα των συναδέλφων της. Σύντομα θα ανακαλύψει ότι ακόμα και οι υποθέσεις που έχουν κλείσει μπορούν να σκορπίσουν τον τρόμο στους δρόμους του Μπέλφαστ.

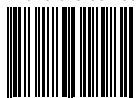
Η ΑΡΧΙΕΠΙΘΕΩΡΗΤΡΙΑ ΣΕΡΙΝΑ ΦΛΑΝΑΓΚΑΝ ΕΙΝΑΙ Η ΛΑΒΩΜΕΝΗ
ΚΑΙ ΣΥΜΠΟΝΕΤΙΚΗ ΗΡΩΙΔΑ ΠΟΥ ΟΛΟΙ ΠΕΡΙΜΕΝΑΜΕ.

MEGAN ABBOTT, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΑΠΟΛΑΣΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΣΤΕΙΤΕ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ
ΤΗΝ ΕΥΑΛΩΤΗ, ΧΑΟΤΙΚΗ, ΑΛΛΑ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΕΡΙΝΑ ΦΛΑΝΑΓΚΑΝ.

SHOTSMAG.CO.UK

ISBN:978-618-03-1898-2

9 786180 318982

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ 81898